

На основу Амандмана LXXXII тачка б) ст. 5. и 6. на Устав Републике Српске, члана 115. Устава Републике Српске и члана 60. став 2. Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 104/11 и 92/12), Вијеће за заштиту виталног интереса Уставног суда Републике Српске, на сједници одржаној 25. априла 2017. године, д о н и ј е л о ј е

О Д Л У К У

Утврђује се да Законом о основном васпитању и образовању, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 09. фебруара 2017. године, није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Образложење

Предсједавајућа Вијећа народа Републике Српске доставила је 27. марта 2017. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број: 03.1/I-125/17 од 27. марта 2017. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о основном васпитању и образовању који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 09. фебруара 2017. године. Уз наведени акт достављен је предметни закон, Одлука о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа број: 03.2-5-4/17 од 20. фебруара 2017. године, Образложење ове одлуке број: 03.2-5-4/17-1 од 21. фебруара 2017. године, те Амандмани са образложењем под бројем: 03.2-5-4/17-2 од 21. фебруара 2017. године, које је Клуб делегата бошњачког народа поднио на овај закон. У акту предсједавајуће Вијећа народа се наводи да је Народна скупштина Републике Српске на Шеснаестој сједници, одржаној 09. фебруара 2017. године, изгласала Закон о основном васпитању и образовању број: 02/1-021-127/17, те је, сагласно Амандману LXXXII на Устав Републике Српске, овај закон достављен на разматрање Вијећу народа Републике Српске. Клуб делегата бошњачког народа је поменути акт одлучио да покрене процедуру заштите виталног националног интереса бошњачког народа, јер сматра да је овим законом повријеђен витални национални интерес бошњачког народа. С обзиром на то да Вијеће народа Републике Српске није постигло сагласност свих клубова поводом предметног закона, као ни Заједничка комисија Народне скупштине и Вијећа народа, питање је прослијеђено Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса да одлучи да ли је Законом о основном васпитању и образовању повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Одлучујући о прихватљивости захтјева, Вијеће је на сједници одржаној 03. априла 2017. године донијело рјешење број УВ-5/17 којим је утврђено да је прихватљив захтјев Клуба делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у чл. 11, 17, 24, 38, 42, 113, 115, 134. и 137. Закона о основном васпитању и образовању број: 02/1-021-127/17, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 09. фебруара 2017. године. Вијеће је, наиме, утврдило да су испуњене процесне претпоставке за прихватљивост захтјева, цијенећи чињенице да је обавјештење о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса овом вијећу доставила предсједавајућа Вијећа

народа Републике Српске, да је за одлуку о покретању поступка заштите виталног националног интереса гласало свих осам присутних чланова Клуба делегата бошњачког народа у Вијећу народа, да се о наведеном захтјеву бошњачког народа гласало по процедури за заштиту виталног националног интереса, те да није постигнута сагласност свих клубова у Вијећу народа, као ни сагласност Заједничке комисије Народне скупштине и Вијећа народа.

Сагласно члану 50. став 2. и 3. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 114/12, 29/13 и 90/14), Вијеће је 03. априла 2017. године, Клубу делегата српског народа и Клубу делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске, као и Народној скупштини Републике Српске доставило на одговор поменуто рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа.

Клуб делегата српског народа и Клуб делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске нису дали одговор на рјешење о прихватљивости захтјева.

У одговору који је на рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа доставила Народна скупштина Републике Српске, поред осталог, наведено је: да предметни захтјев ни са формалног, ни са материјално-правног аспекта није утемељен на Уставу Републике Српске; да су непримјерени и политички мотивисани амандмани на Закон унапријед искључили могућност усаглашавања текста овог закона пред Заједничком комисијом Вијећа народа и Народне скупштине Републике Српске; да овакав захтјев Клуба делегата бошњачког народа представља злоупотребу института заштите виталног националног интереса; да се исти односи на оцјену уставности оспорних одредби Закона, те позива на образложење Одлуке овог суда у предмету УВ – 2/11. Поред тога, истичу да је основ за оспорено нормирање садржан у тач. 6. и 12. Амандмана XXXII на Устав, којим је замијењен члан 68. Устава, према којим Република уређује и обезбјеђује бригу о дјечи и омладини, образовање, културу и заштиту културних добара и физичку културу, те у члану 70. став 1. тачка 2. Устава којом је утврђено да Народна скупштина Републике Српске, између осталог, доноси законе; те да се из предметног захтјева не види на који начин су повријеђени витални национални интереси бошњачког народа. Такође сматрају да Вијеће народа Републике Српске поново излази из уставног оквира којим му је дефинисан дјелокруг, јер се тражи преиспитивање позитивног законодавства у смислу његове усклађености са Уставом Републике Српске, да се Закон о основном васпитању и образовању односи на све адресате у истим ситуацијама, да је анационалан, те да никога не доводи у дискриминирајући положај. На основу наведеног сматрају да захтјев Клуба делегата бошњачког народа није утемељен на Уставу Републике Српске, односно да Законом није повријеђен витални национални интерес ниједног конститутивног народа, па предлажу да се захтјев одбије као неоснован.

Законом о основном васпитању и образовању уређује се дјелатност основног васпитања и образовања као дио јединственог васпитно-образовног система Републике Српске (у даљем тексту: Република), оснивање и престанак рада установа основног васпитања и образовања (у даљем тексту: школа), права, обавезе, дужности и одговорности ученика, родитеља и запослених у школи, наставни планови и програми, управљање и руковођење школом, обезбјеђивање средстава, вредновање квалитета васпитно-

образовног рада, надзор над радом школе, признавање свједочанстава, те евиденција и јавне исправе (члан 1). Основно васпитање и образовање је дјелатност од општег друштвеног интереса, које обављају основне школе, основне школе за дјецу са сметњама у развоју, основне музичке и балетске школе, траје девет година, обавезно је и бесплатно за дјецу узраста од шест до 15 година, а стиче се остваривањем наставног плана и програма прописаног у складу са овим законом (чл. 2. и 3).

Оспореним одредбама Закона о основном васпитању и образовању прописано је:

Члан 11 – Настава у основном васпитању и образовању изводи се на службеним језицима конститутивних народа, уз коришћење оба писма – ћирилице и латинице (ст. 1), у школама се не смије вршити дискриминација запосленог при пријему, именовању, условима запослења, напредовању или у било којој одлуци у вези са тим лицем, на основу тога што у школи, у усменом и писменом изражавању користи било који од језика конститутивних народа (ст. 2), у школама се не смије вршити дискриминација ученика при упису, учешћу у активностима школе или у било којој одлуци у вези са тим учеником, на основу тога што у школи, у усменом и писменом изражавању користи било који од језика конститутивних народа (ст. 3), језик и култура националних мањина у Републици поштоваће се и користити у школи у највећој могућој мјери, а у складу са Оквирном конвенцијом о заштити права националних мањина и законом којим се прописује заштита права припадника националних мањина (ст. 4), језик и култура националних мањина изучавају се у оквиру факултативне наставе (ст. 5).

Члан 17 – Савјет има укупно 15 чланова који се именују из реда академика, универзитетских наставника и сарадника, професора, наставника, учитеља, васпитача и стручних сарадника из области предшколског, основног и средњег васпитања и образовања (ст. 1), структура чланова Савјета, по правилу, одражава национални састав конститутивних народа и осталих (ст. 2), приликом именовања Савјета обезбиједиће се равноправна заступљеност полова, у складу са законом (ст. 3), чланове Савјета бира Влада из реда кандидата које предложи министарство, а у складу са овим законом и прописима којима се регулише предшколско и средње васпитање и образовање (ст. 4), мандат чланова Савјета траје четири године (ст. 5), исто лице може бити изабрано за члана Савјета највише два пута (ст. 6), Савјет бира предсједника из реда својих чланова (ст. 7), најмање једном годишње Савјет, посредством министарства, Влади подноси извјештај о раду и о стању у области васпитања и образовања (ст. 8).

Члан 24 – Министар рјешењем именује комисију која утврђује испуњеност услова за оснивање јавне или приватне школе (ст. 1), министар доноси правилник о саставу и начину рада комисије, условима у погледу простора, кадра, опреме и поступку за утврђивање испуњености услова за оснивање и престанак рада школе (ст. 2), комисија је дужна да сачини записник у којем констатује испуњеност услова за оснивање школе (ст. 3), на основу овог записника комисије из става 3. овог члана министар рјешењем утврђује испуњеност услова за оснивање јавне или приватне школе (ст. 4), рјешење министра из става 4. овог члана је коначно и против њега није дозвољена жалба, али се може покренути судски поступак пред надлежним судом (ст. 5).

Члан 38 – Наставни план и програм, на основу којег се остварује васпитно-образовни

процес доноси министар на приједлог Завода (ст. 1), наставни план и програм за наставни предмет вјеронаука доноси министар на приједлог надлежног органа одговарајуће цркве или вјерске заједнице (ст. 2), индивидуалне образовне програме на основу којих се остварује васпитно-образовни процес за даровите и талентоване ученике и ученике са сметњама у развоју предлаже стручни тим школе, а усваја наставничко вијеће (ст. 3).

Члан 42 – Уџбеници и наставна средства морају задовољити научне, педагошке, психолошке, етичке, дидактичко-методичке, језичке, естетске и техничке услове дефинисане законским и подзаконским прописима којима се регулише ова област (ст. 1), поред услова наведених у ставу 1. овог члана, уџбеници и наставна средства морају бити урађени и усклађени са наставним програмом, те примјерени узрасту и потребама ученика (ст. 2), мишљење о испуњености ових услова из става 2. овог члана даје Завод (ст. 3), садржај уџбеника мора бити у сагласности са Уставом Републике Српске и међународним конвенцијама (ст. 4), уџбеник не смије да садржи рекламни садржај (ст. 5), уџбеник може бити објављен у штампаном и електронском облику (ст. 6).

Члан 113 – Директор расписује јавни конкурс за упражњено радно мјесто наставника, стручног сарадника, секретара и рачуновође обавезно посредством Завода за запошљавање Републике Српске (ст. 1), конкурс за упражњено радно мјесто расписује се на одређено или неодређено вријеме (ст. 2), приликом расписивања конкурса потребно је навести да ли се прима приправник или лице са радним искуством (ст. 3), у случају да се расписује конкурс за лица са радним искуством потребно је навести да право учешћа на конкурсима имају и лица из члана 104. став 6. овог закона (ст. 4), приликом расписивања конкурса потребно је навести да право учешћа имају и лица која су по прописима важећим до ступања на снагу овог закона испуњавали услове у погледу степена и врсте стручне спреме (ст. 5), конкурс за упражњено радно мјесто на неодређено вријеме расписује се у случају када постоји потреба за ангажовањем радника на најмање пола радног времена (ст. 6), конкурс за пријем радника на одређено вријеме може се расписати и за мање од $\frac{1}{4}$ радног времена (ст. 7), раднику запосленом на одређено вријеме и неверификованом наставнику радни однос на одређено вријеме не може прерасти у радни однос на неодређено вријеме (ст. 8).

Члан 115 – Комисију за пријем радника именује директор (ст. 1), комисија за пријем из става 1. овог члана дужна је да у року од осам дана од дана затварања конкурса сачини и предложи директору листу кандидата који испуњавају услове конкурса (ст. 2), директор је дужан да прими у радни однос првог кандидата са листе за избор кандидата (ст. 3), уколико кандидат који је први на листи не прихвати понуђено радно мјесто, прима се у радни однос сљедећи кандидат са листе (ст. 4), министар доноси правилник о процедури пријема, критеријумима за пријем у радни однос и начину бодовања кандидата, при чему се као обавезни морају дефинисати сљедећи критеријуми: 1) вријеме проведено на евиденцији незапослених лица, коју води Завод за запошљавање, након стицања одговарајуће стручне спреме, 2) просјек оцјена током студирања, 3) резултати остварени на интервјуу и 4) радни стаж кандидата (ст. 5), у случају да пријављени кандидат није задовољан одлуком директора, може поднијети приговор Школском одбору у року од осам дана од дана пријема обавјештења (ст. 6), школски одбор провјерава наводе из приговора и законитост

спровођења поступка избора и пријема кандидата и одлучује о приговору кандидата из става 6. овог члана (ст. 7), одлука Школског одбора је коначна и против ње није дозвољена жалба, али се може покренути судски поступак пред надлежним судом (ст. 8), ако се на конкурс не пријави наставник који испуњава услове из члана 104. став 1. тачка 1) овог закона и уколико не постоји могућност ангажовања наставника запосленог у школи или на подручју актива директора са непуним нормом, директор може на одређено вријеме примити лице без потребних услова у погледу нивоа и врсте образовања, односно неверификованог наставника, а најдуже за једно полугодиште (ст. 9), вјероучитељи се примају у радни однос на основу овог закона и уз претходно прибављену сагласност надлежне цркве или вјерске заједнице (ст. 10), министар доноси упутство о ангажовању неверификованих лица на мјесто наставника (ст. 11).

Члан 134 - Школски одбор је орган управљања у школи (ст. 1), Школски одбор има седам чланова које за јавне школе у име оснивача именује министарство и то: 1) два члана на приједлог радника школе из реда запослених, 2) два члана у име оснивача, 3) два члана из реда родитеља на приједлог савјета родитеља школе и 4) један члан на приједлог јединице локалне самоуправе (ст. 2), састав Школског одбора, по правилу, треба да одражава националну структуру ученика, њихових родитеља, радника школе и јединице локалне самоуправе (ст. 3), мандат Школског одбора траје четири године (ст. 4), свим члановима Школског одбора престаје мандат истеком рока од четири године од дана конституисања школског одбора (ст. 5), члан Школског одбора у мандату Школског одбора у једној школи не може бити биран за члана Школског одбора у другој школи (ст. 6), по истеку мандата, члан Школског одбора може бити поново биран за члана Школског одбора (ст. 7), члан Школског одбора може бити лице са најмање средњом стручном спремом (ст. 8), одлуке Школског одбора су правно ваљане ако се за њих изјасни већина од укупног броја чланова Школског одбора (ст. 9), чланови Школског одбора не могу бити лица која у школама обављају послове: 1) директора, 2) помоћника директора, 3) секретара и 4) рачуновође (ст. 10), предсједника и замјеника предсједника Школског одбора именује Школски одбор из реда својих чланова (ст. 11), чланове Школског одбора разрјешава министарство у име оснивача на основу иницијативе овлашћених предлагача из става 2. овог члана, иницијативе других органа у школи или на основу инспекцијског налаза, ако се утврди да не испуњавају обавезе из овог закона (ст. 12), министар ће разрјешити дужности поједине чланове Школског одбора, предсједника или све чланове Школског одбора, ако: 1) доноси незаконите одлуке, 2) не доноси одлуке у законском року, 3) неоправдано изостаје са сједница Школског одбора и 4) несавјесним радом онемогућава рад Школског одбора (ст. 13), у школи у којој се Школски одбор не састаје или због непостојања кворума не може да доноси одлуке, министар именује школски одбор за привремено управљање до конституисања новог Школског одбора, а најдуже на шест мјесеци (ст. 14), својство члана Школског одбора престаје истеком мандата, оставком или разрјешењем (ст. 15), уколико члан школског одбора буде разрјешен дужности или му мандат престане по неком другом основу, именује се нови члан Школског одбора (ст. 16), да Школски одбор доноси пословник о раду којим се регулише конституисање Школског одбора, избор предсједника и замјеника предсједника Школског одбора (ст. 17), рад члана Школског одбора је добровољан и не

плаћа се (ст. 18), министар доноси правилник о раду и поступку избора и разрјешења чланова Школског одбора (ст. 19).

Члан 137 – Директор руководи радом школе (ст. 1), за директора школе може да буде изабран наставник или стручни сарадник који: 1) има завршен први циклус студија у трајању од четири године и остварених најмање 240 ECTS бодова или еквивалент, 2) има најмање пет година радног искуства као стручни сарадник или наставник на предметима који се изучавају у основној школи након стицања дипломе из тачке 1) овог става, 3) није осуђиван правоснажном пресудом на безусловну казну затвора, против којег није покренут кривични поступак за дјела учињена против достојанства личности, морала, службене дужности, полног интегритета, злостављања дјетета, полног и другог насиља над дјететом или малољетним лицем (ст. 2), Школски одбор расписује конкурс за избор директора три мјесеца прије истека мандата директора (ст. 3), на приједлог министра Влада именује за директора једног од кандидата са списка из члана 136. тачка 8) овог закона (ст. 4), уколико министар не предложи за директора ниједног кандидата са достављеног списка, о томе обавјештава Школски одбор, који доноси одлуку о расписивању новог конкурса (ст. 5), у случају из става 5. овог члана Влада именује вршиоца дужности директора, до завршетка конкурсне процедуре за избор директора, а најдуже 90 дана (ст. 6), да мандат директора траје четири године и почиње од дана ступања на дужност (ст. 7).

У поступку оцјењивања да ли је оспореним Законом о основном васпитању и образовању дошло до повреде виталног националног интереса бошњачког народа Вијеће је имало у виду да је: тач. 5. и 12. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, остваривање и заштиту људских права и слобода и образовање; чланом 7. став 1. Устава утврђено да су службени језици Републике Српске језик српског народа, језик бошњачког народа и језик хрватског народа, а службена писма су ћирилица и латиница; чланом 34. став 1. Устава утврђено да се грађанину гарантује слобода изражавања националне припадности и културе и право употребе свог језика и писма, као и члан 38. став 1. и 2. Устава према којем свако има право на школовање под једнаким условима, а основно ш к о л о в а њ е ј е о б а в е з н о и бесплатно.

Поред тога, Вијеће је имало у виду да је заштита виталних националних интереса конститутивних народа утврђена чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске, као принцип заштите одређеног круга колективних права, као што су остваривање права конститутивних народа да буду адекватно заступљени у законодавним, извршним и правосудним органима власти, идентитет једног конститутивног народа, уставни амандмани, организација органа јавне власти, једнака права у процесу доношења одлука, образовање, вјероисповијест, језик, његовање културе, традиција и културно наслеђе, територијална организација, систем јавног информисања и друга питања која би се третирали као питања од виталног националног интереса уколико тако сматра 2/3 једног од клубова делегата конститутивних народа у Вијећу народа. Такође, Вијеће је имало

у виду и члан 5. став 1. алинеја 2. Устава, према којима се уставно уређење Републике темељи на обезбјеђивању националних равноправности и заштити виталних националних интереса конститутивних народа и владавине права.

Разматрајући овај захтјев Вијеће је, прије свега, констатовало да је у Образложењу Одлуке о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа наведено да Клуб делегата бошњачког народа сматра да садржај одредби чл. 11, 17, 24, 38, 42, 113, 115, 134. и 137. Закона о основном васпитању и образовању представља повреду виталног националног интереса бошњачког народа у смислу члана 1. став 4, чланова 7, 34. и члана 70. Устава Републике Српске, који је допуњен Амандманом LXXVII алинеја 6, те да су њима повријеђена људска права и основне слободе прописане Уставом. Наиме, како се истиче у овом образложењу, чланом 11. став 1. Закона о основном васпитању и образовању је прописано да се настава у основном васпитању и образовању изводи на службеним језицима конститутивних народа, уз коришћење оба писма – ћирилице и латинице, што је неприхватљиво за бошњачки народ, јер се на овај начин крше права Бошњака, као конститутивног народа када је у питању назив језика којим се користи бошњачки народ, тј. босански језик, да буде једнакоправан и једнако третиран у образовном систему, те промовисању културе, традиције и културног наслеђа, односно да овакво законско рјешење не одражава идентитет бошњачког народа, па га треба допунити сагласно члану 7. Устава Републике Српске. У образложењу се даље указује на Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине број У 7/15 од 26. маја 2016. године, којом је утврђено да је прва реченица члана 7. став 1. Устава Републике Српске у дијелу који гласи: "језик бошњачког народа" у складу са Уставом Босне и Херцеговине, те да је истакнуто да је поменута уставна одредба неутрална и да садржи право сваког конститутивног народа и осталих грађана, па тако и конститутивног бошњачког народа, да језик којим говоре назову именом којим желе, као и на Оквирни закон о основном и средњем образовању у Босни и Херцеговини ("Службени гласник БиХ" број 18/03), те на Универзалну декларацију о људским правима (УН 1948), Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима (1966), Конвенцију о правима дјетета (УН 1989), Конвенцију против дискриминације у образовању (УНЕСКО 1960) и Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (1950). Поред тога, овај клуб наводи да се повреда виталног националног интереса бошњачког народа састоји и у томе што спорним одредбама Закона о основном васпитању и образовању, тј. чл. 17. и 134. није прецизирана заступљеност конститутивних народа и осталих, чланом 24. није прецизиран састав и именовање чланова комисије из реда свих конститутивних народа и осталих, чланом 38. није предвиђена национална група предмета, чланом 42. није регулисано питање језика и писма приликом израде уџбеника, док чл. 113, 115. и 137. није прецизирана национална структура наставника и руководних радника запослених у школи, те да је због тога требало ове одредбе допунити.

Полазећи од наведених одредби Устава и Закона о основном васпитању и образовању, те узимајући у обзир одговор Народне скупштине Републике Српске на рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске, Вијеће је оцијенило да нормирањем као у оспореном Закону није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Приликом ове оцјене Вијеће је, прије свега, утврдило да наводи из достављеног образложења Клуба делегата бошњачког народа не указују на повреду ниједног права из оквира заштите виталног националног интереса било којег конститутивног народа посебно, утврђених чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске. Вијеће је, такође, утврдило да наводи о повреди виталног интереса бошњачког народа у чл. 11, 17, 24, 38, 42, 113, 115, 134. и 137. Закона, суштински, изражавају бојазан подносиоца захтјева да би, будућом, нормативном активношћу органа управе и установа, у оквиру њихове обавезе да регулишу и обезбиједе вршење дјелатности основног васпитања и образовања, могло доћи до угрожавања права припадника бошњачког народа на образовање, вјероисповијест, језик, његовање културе, традиције и културног наслеђа. Вијеће је, надаље, утврдило да се предметним захтјевом не указује на конкретно законско прописивање које вријеђа колективна права бошњачког народа већ се истиче потреба допуне законског текста у смислу прецизирања назива језика којим се служи бошњачки народ (члан 11), заступљености конститутивних народа и Осталих у савјетодавном тијелу за развој предшколског, основног и средњег васпитања и образовања и комисији која утврђује испуњеност услова за оснивање јавне или приватне школе чл. 17. и 24), националне групе предмета (члан 38), употребе језика и писма у изради уџбеника (члан 42), националне структуре наставника, стручних сарадника и руководних радника запослених у школи, школског одбора, као и услова за њихов избор и именовање (чл. 113, 115, 134. и 137). Дакле, у суштини подносилац захтјева изражава сумњу у погледу будуће примјене Закона о основном васпитању и образовању. У погледу ових навода Вијеће је утврдило да се предметне законске одредбе, али и закон у цјелини, не односи на припаднике ниједног конститутивног народа појединачно. Закон, наиме, не садржи национални предзнак, већ се, независно од њихове националне припадности, подједнако односи на сва лица која конкуришу за члана Савјета, Комисије, Школског одбора, радно мјесто наставника, стручног сарадника, руководног радника у школи, тако да се ове одредбе једнако односе на права Бошњака као и на права било којег другог народа. Поред наведеног, Вијеће је утврдило да се у конкретном случају не ради о обавезној пропорционалној заступљености у јавним институцијама у Републици Српској, будући да је Амандманом LXXXV на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 97. Устава, утврђено да су јавне институције: министарства у Влади Републике Српске, општински органи власти и окружни и општински судови у Републици Српској. У конкретном случају, по оцјени Вијећа, овакво законско прописивање не доводи у питање могућност свих лица да под једнаким условима реализују, односно уживају било које од права гарантованих Уставом Републике Српске, тако да се њиме не стварају услови за дискриминацију припадника ниједног конститутивног народа, нити осталих грађана. Вијеће је оцијенило да чињеница што одређени закон не садржи нормативно рјешење у смислу захтјева Клуба делегата бошњачког народа не може бити предмет поступка заштите виталног националног интереса, нити доводи до повреде виталног националног интереса ниједног конститутивног народа, па тако ни бошњачког народа. Вијеће може оцјењивати само постојеће одредбе Закона, у форми и садржини у којој су прописане, а могућа друга законска рјешења, као и њихова будућа примјена се, са аспекта заштите виталног националног интереса како га утврђује Устав Републике Српске,

не могу разматрати. Предметни закон, а ни оспорене одредбе не садрже национални ни вјерски предзнак, нити омогућавају надлежним органима и установама различито поступање у нормативном регулисању начина и поступка остваривања права на образовање, употребу свог језика и писма гарантованих Уставом.

Поред тога, позивање подносиоца захтјева на Оквирни закон о основном и средњем образовању у Босни и Херцеговини ("Службени гласник БиХ" број 18/03), Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине број У 7/15 од 26. маја 2016. године, те поједине међународне документе којима су гарантована људска, економска, социјална и културна права, права дјетета, као и недискриминација у образовању, није од значаја за одлучивање у овом предмету, јер захтјев за заштиту виталног националног интереса Вијеће може оцјењивати само у односу на одредбе Устава Републике Српске којима су дефинисани витални национални интереси конститутивних народа, као и поступак пред овим вијећем за његову заштиту.

Сагласно наведеном, Вијеће је оцијенило да оспорени Закон о основном васпитању и образовању не представља повреду виталног националног интереса ниједног конститутивног народа, у конкретном случају бошњачког конститутивног народа.

На основу изложеног Вијеће је одлучило као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Вијеће за заштиту виталног интереса донијело је у саставу: предсједавајући Вијећа Миленко Араповић, предсједник Уставног суда мр Џерард Селман и судије: Војин Бојанић, Амор Букић, Златко Куленовић, проф. др Душко Медић и Ирена Мојовић.

Број: УВ-5/17
25. априла 2017. године

ПРЕДСЈЕДАВАЈУЋИ
Вијећа за заштиту виталног
интереса
Уставног суда Републике
Српске
Миленко Араповић, с.р.